

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU
50-224 Wrocław, ul. Pl. Strzelecki 25
tel.(071) 323 63 80, fax (071) 323 63 98
e-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 61-7/14/WS

Wrocław, 25 listopada 2014 r.

DECYZJA RWR 34/2014

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy oraz § 2 pkt 4 i oraz § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Annie Leżańskiej prowadzącej działalność gospodarczą pn. „Causa – Kancelaria Odszkodowawcza Anna Leżańska” z siedzibą we Wrocławiu,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie ww. przedsiębiorcy, polegające na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez:

- niepodanie we wzorcach umowy pn. „Umowa” imienia i nazwiska przedsiębiorcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą, co stanowi naruszenie art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz.672 ze zm.) w zw. z art. 43³ § 2 i art. 43⁴ k.c.

i stwierdza jej zaniechanie z dniem 8 maja 2014 r.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. oraz § 2 pkt 4 i oraz § 5 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r., po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Annie Leżańskiej prowadzącej działalność gospodarczą pn. „Causa – Kancelaria Odszkodowawcza Anna Leżańska” z siedzibą we Wrocławiu,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie ww. przedsiębiorcy, polegające na zamieszczeniu w stosowanym przez tego przedsiębiorcę wzorcach umowy pn. „Umowa” następującego postanowienia:

- „*Wszelkie spory i roszczenia majątkowe powstałe pomiędzy stronami Umowy będą ostatecznie rozstrzygnięte przez sąd powszechny właściwy ze względu na siedzibę Zleceniobiorcy.*” (§ 10 ust. 1)

- które jest postanowieniem umownym wpisany na podstawie art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone,

i stwierdza jej zaniechanie z dniem 8 maja 2014 r.

III. Na podstawie art. 26 ust. 2 oraz art. 27 ust. 4 powołanej wyżej ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 4 oraz § 5 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r., po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania przez Annę Leżańską prowadzącą działalność gospodarczą pn. „Causa – Kancelaria Odszkodowawcza Anna Leżańska” z siedzibą we Wrocławiu, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów:

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na ww. Przedsiębiorcę środek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w postaci obowiązku doprowadzenia, w terminie dwóch miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, do zgodności z prawem treści zawartych i obowiązujących umów zlecenia w obrocie z konsumentami poprzez przedstawienie konsumentom propozycji aneksowania umów, w zakresie naruszeń określonych w pkt I i II sentencji niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

1. Prezes Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem Urzędu”, zgodnie z kompetencjami, przewidzianymi w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm.), zwanej dalej również „ustawą o ochronie (...)”, przeprowadził postępowanie wyjaśniające (sygn. RWR 403-21/13/WS), którego celem było ustalenie, czy Anna Leżańska prowadząca działalność gospodarczą pn. „Causa – Kancelaria Odszkodowawcza Anna Leżańska” z siedzibą we Wrocławiu, zwana dalej również „Przedsiębiorcą”, przestrzega przepisów w zakresie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których stanowi art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy o ochronie (...). Postępowanie zostało wszczęte na skutek zawiadomienia Polskiej Izby Doradców i Pośredników Odszkodowawczych z dnia 15 kwietnia 2013 r.

W trakcie analizy wzorców umowy pn. „Umowa”, stosowanego przez Przedsiębiorcę stwierdzono, że zawiera on postanowienia umowne, które mogą być tożsame z klauzulami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone m.in. pod nr 353, 817 i in.

Ponadto ww. analiza wykazała, iż Przedsiębiorca nie podaje w tekście ww. wzorców umowy pn. „Umowa” własnego imienia i nazwiska, co może stanowić naruszenie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz.672 ze zm.) jak również przepisów kodeksu cywilnego odnoszących się do oznaczenia firmy, pod jaką prowadzi działalność gospodarczą.

1. 1. Mając na uwadze wyniki postępowania wyjaśniającego, Prezes Urzędu postanowieniem nr RWR 85/2014 z dnia 24 kwietnia 2014 r. wszczął :

- w **pkt I.** postępowanie w sprawie stosowania przez Przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, określonych w art. 24 ust.1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie (...), polegających na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez niepodanie we wzorcach umowy pn. „Umowa” imienia i nazwiska przedsiębiorcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą, co stanowi naruszenie art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz.672 ze zm.) w zw. z art. 43³ § 2 i art. 43⁴ k.

w **pkt. II.** postępowanie w sprawie stosowania przez Przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, określonych w art. 24 ust.1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...), polegających na zamieszczeniu w stosowanych przez tego przedsiębiorcę wzorcach umowy pn. „Umowa” następującego postanowienia:

- „*Wszelkie spory i roszczenia majątkowe powstałe pomiędzy stronami Umowy będą ostatecznie rozstrzygnięte przez sąd powszechny właściwy ze względu na siedzibę Zleceniobiorcy.*” (§ 10 ust. 1), które może być postanowieniem umownym wpisanym na podstawie art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, m.in. pod pozycją 353 i 817:

Jednocześnie w **pkt. III.** Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów całość materiałów zebranych w trakcie postępowania wyjaśniającego o sygn. akt RWR 403-21/13/WS.

1.2. Ustosunkowując się do stawianych zarzutów, Przedsiębiorca w piśmie z dnia 7 maja 2014 r. podniósł, iż nie odnotował skarg konsumentów na stosowanie przez niego praktyk, opisanych w postanowieniu o wszczęciu postępowania. Tym niemniej złożył ogólne zobowiązanie do zaprzestania stosowania zarzuczanych mu praktyk, w tym do uzupełnienia treści wzorca umowy o jego dane osobowe (imię i nazwisko) oraz usunięcia zapisu odnoszącego się do nieprawidłowego oznaczenia właściwości sądu. Pismem z dnia 16 czerwca 2014 r. Przedsiębiorca poinformował, iż od dnia 8 maja 2014 r. do obrotu zostały wprowadzone nowe wzorce i na ich podstawie zawierane są nowe umowy.

2. Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

2.1. Przedsiębiorca Anna Leżańska prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „Causa – Kancelaria Odszkodowawcza Anna Leżańska” z siedzibą we Wrocławiu pod numerem Regon 021771793 i NIP 748 112 20 67. Jako „*przeważająca działalność gospodarcza (kod PKD)*” w CEIDG podano „*69.10.Z Działalność prawnicza*”. Zasadniczym przedmiotem faktycznie wykonywanej działalności jest świadczenie pomocy prawnej w uzyskiwaniu odszkodowań od

podmiotów zobowiązanych do naprawienia szkody m.in. towarzystw ubezpieczeniowych na rzecz osób poszkodowanych w wypadkach komunikacyjnych, w wypadkach w pracy i rolnictwie oraz osób, które uległy nieszczęśliwym wypadkom. Działalność Przedsiębiorcy koncentruje się na terenie woj. dolnośląskiego. Głównym miejscem prowadzenia działalności jest miejscowość Jaczkowice 55-200, ul. Nowodojazdowa 20 oraz dodatkowe miejsce we Wrocławiu (50-505) przy ul. Tarnogajskiej 11-13 lok. 214.

Dowód - odpis z CEiIDG: k. 16, pismo Przedsiębiorcy k. 13 akt postępowania wyjaśniającego RWR 403-21/2013/WS;

2.2. W ramach swojej działalności Przedsiębiorca stosował w latach 2012 – 2013 pięć wzorców umów, tj. każdy kolejny wzór zastępował wcześniejszy. Ostatni z wprowadzonych w 2013 r. wzorców pn. „Umowa” obowiązuje – zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy zawartym w piśmie do Urzędu z dnia 21 maja 2013 r. (data wpływu) – od dnia 11 kwietnia 2013 r. Zawierany jest w dwóch wariantach, mających tą samą nazwę, różniących się jedynie dodanym w § 6 ustępem o treści : „Zleceniodawca oświadcza, iż upoważnia Zleceniobiorcę do odbioru wszelkich uzyskanych w Jego imieniu Świadczeń w ramach wykonania niniejszej Umowy” (§ 6 ust. 2). Przedmiotem umów zawieranych w oparciu o ww. wzorce było świadczenie na rzecz konsumenta „usług mających na celu dochodzenie roszczeń (...) z tytułu szkody powstałej dnia...”. Wzorce zawierały m.in. następujące postanowienia :

1) W komparycji znajdowało się oznaczenie Przedsiębiorcy : „Causa – Kancelaria Odszkodowawcza z siedzibą we Wrocławiu przy ul. Tarnogajskiej 11 – 13, wpisana do rejestru działalności gospodarczej przez Wójta Gminy Olawa pod nr NIP 748 – 112 – 20 – 67, Regon 021771793.” Jednocześnie wzorce w żadnym zapisie nie wymieniały Przedsiębiorcy imiennie.

2) W § 10 ust. 1 znajdowało się postanowienie, zgodnie z którym : „Wszelkie spory i roszczenia majątkowe powstałe pomiędzy stronami Umowy będą ostatecznie rozstrzygnięte przez sąd powszechny właściwy ze względu na siedzibę Zleceniobiorcy.”

Dowód – pismo Przedsiębiorcy k. 13 – 14, wzorce umowy k. 19 – 41 akt postępowania wyjaśniającego RWR 403-21/2013/WS, pismo Przedsiębiorcy k. 6 akt postępowania RWR 61-7/14/WS, zwanych dalej również „aktami głównymi”;

2.3. W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego. (...), zwanego dalej również „Rejestrem” wpisane są m.in. następujące postanowienia :

- poz. 353 : „Wszelkie spory jakie mogą powstać w związku z realizacją umowy strony będą rozstrzygać w drodze negocjacji, a w przypadku niemożności osiągnięcia porozumienia przez Sąd miejscowo właściwy dla siedziby ZEORK S.A.” (wyrok SOKiK z dnia 18 października 2004 r. sygn. akt XVII Amc 101/03). Data wpisu do Rejestru : 1 marca 2005 r.

- poz. 817 : „Spory, które wynikną na tle wykonywania umowy będą rozstrzygane polubownie. W przypadku braku zgody co do ich rozstrzygnięcia, wszelkie spory będą rozpatrywane przez Sąd powszechny właściwy dla Krakowa – Śródmieście” (wyrok SOKiK z dnia 24.05.2006 r. sygn. akt. XVII Amc 87/05). Data wpisu do Rejestru : 8 sierpnia 2006 r.

2.4. W toku postępowania administracyjnego Anna Leżańska zobowiązała się do zaniechania działań naruszających zbiorowe interesy konsumentów, poprzez zmianę i wprowadzenie do obrotu prawnego z konsumentami nowych wzorców umowy pn. „Umowa”, które :

- a) będą zawierały w komparycji wskazanie imienia i nazwiska Przedsiębiorcy,
- b) nie będą zawierały dotychczasowego zapisu, iż *„Wszelkie spory i roszczenia majątkowe powstałe pomiędzy stronami Umowy będą ostatecznie rozstrzygnięte przez sąd powszechny właściwy ze względu na siedzibę Zleceniobiorcy.”*

Przedsiębiorca nie przedstawił innych zobowiązań, w szczególności np. do likwidacji skutków swoich działań poprzez aneksowanie już zawartych i nadal obowiązujących umów z konsumentami, zaś w piśmie z dnia 16 czerwca 2014 r. poinformował, iż od dnia 8 maja 2014 r. wprowadził do obrotu z konsumentami nowe wzorce, nie zawierające kwestionowanych przez Urząd postanowień. Jednocześnie Przedsiębiorca załączył zmienione wzorce umowy pn. „Umowa”, których treść nie narusza prawa w zakresie objętym zarzutami.

Od dnia zmiany wzorców umowy Przedsiębiorca faktycznie zawiera umowy w oparciu o te wzorce. W okresie od 8 maja do 16 czerwca 2014 r. Przedsiębiorca zawarł w oparciu o nie 7 umów.

Dowód – pisma Przedsiębiorcy k. 6-7 i k. 18, zmienione wzorce umów k. 19 – 22 akt głównych;

2.5. W oparciu o wzorce umowy obowiązujące w okresie od 11 kwietnia 2013 r. do 7 maja 2014 r. włącznie, Przedsiębiorca zawarł 268 umów.

Dowód – pismo Przedsiębiorcy k. 6-7 akt głównych;

3. Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, Prezes Urzędu zważył, co następuje:

3. 1. Zagrożenie interesu publicznoprawnego.

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie tego faktu pozwala na realizację celu ustawy o ochronie (...), wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli lub potencjalnie mogli być klientami Przedsiębiorcy i wobec których Przedsiębiorca nie realizował ciężącego na nim obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji odnośnie oznaczenia strony zawieranych z konsumentami umów. Podkreślić należy, iż w sprawach dotyczących ochrony praw konsumentów interes publicznoprawny może przejawiać się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy - naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. *O tym, czy w konkretnej sprawie doszło do naruszenia zbiorowego interesu konsumentów (lub interes ten jest zagrożony), przesądzać powinno przede wszystkim to, czy działalność przedsiębiorcy tę praktykę stosującego ma charakter powszechny i czy istnieje potencjalne zagrożenie naruszenia interesów każdego innego konsumenta (Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz pod red. A. Stawickiego, E. Stawickiego i in., wyd. Lex a Wolters Kluwer business, kom. do art. 1).*

Skoro zarzut objęty pkt I. i II. postanowienia nr RWR 85/2014 dotyczył zarzutu naruszenia obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, należy przyjąć, iż skutkami zarzucanych Przedsiębiorcy działań dotknięty jest potencjalnie szeroki krąg osób, które zawarły lub mogły zawrzeć z nimi umowy. Wynika stąd wniosek, iż w sprawie mógł zostać naruszony interes publicznoprawny, a więc wszczęcie niniejszego postępowania było w świetle interesu publicznoprawnego w pełni uzasadnione.

3. 2. Oznaczenie przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie (...), pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (j.t. Dz. U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.), definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, handlową, budowlaną, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 tej ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 tej ustawy przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Jak wynika z ustaleń poczynionych w toku postępowania administracyjnego, Anna Leżańska prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej A zatem - w świetle powyższego – jest ona przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie (...). Oznacza to, iż przepisy tej ustawy odnoszą się do ww. niej wprost.

3. 3. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I sentencji decyzji.

3. 3. 1. Przesłanki naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Zgodnie z treścią przepisu art. 24 ust.1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Natomiast art. 24 ust. 2 pkt 2 przedmiotowej ustawy stanowi, iż przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, a w szczególności naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Do stwierdzenia zatem praktyki z art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie (...) konieczne jest wykazanie, że spełnione zostały łącznie następujące przesłanki:

1. określone działanie przedsiębiorcy musi nosić znamiona bezprawności poprzez naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji i godzić w interes konsumentów;
2. działanie to musi naruszać zbiorowy interesy konsumentów.

Zaniechanie zamieszczenia w stosowanych wzorcach umowy pn. „Umowa” imienia i nazwiska Przedsiębiorcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą, stanowi w ocenie Prezesa

UOKiK praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Ad. 1) Bezprawność działań przedsiębiorcy

Naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji

Zgodnie z art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca *wykonuje działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów*. Jak wskazuje doktryna i orzecznictwo (vide : M. Sieradzka, Komentarz do ustawy o działalności gospodarczej) „**dobrze obyczaje kupieckie** to pozaprawne normy postępowania, którymi przedsiębiorcy winni kierować się, ponieważ konkretne normy prawne bezpośrednio lub pośrednio do nich odsyłają. Ich treści nie da się wyrazić w sposób wyczerpujący, gdyż kształtowane są one przez ludzkie postawy warunkowane przyjmowanymi wartościami moralnymi, celami ekonomicznymi oraz praktykami życia gospodarczego, które mogą podlegać zmianom” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 lutego 2008 r. , sygn. akt V ACa 256/07).

Przedsiębiorca został zatem zobowiązany do przestrzegania w działalności gospodarczej dobrych obyczajów kupieckich czy też staranności zawodowej. Zasada poszanowania dobrych obyczajów nakazuje przestrzeganie norm moralnych i zwyczajowych obowiązujących w danej dziedzinie działalności gospodarczej, wynikających z obowiązujących w danym środowisku standardów etyczno–moralnych (tak K. Strzyczkowski, *Prawo gospodarcze...*, s. 206). W zakresie określenia istoty poszanowania dobrych obyczajów orzecznictwo odwołuje się m.in. do istoty dobrego obyczaju jako szeroko rozumianego szacunku dla drugiego człowieka. Przy takim założeniu sprzeczne z dobrym obyczajem jest m.in. niedoinformowanie konsumenta (vide : wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 marca 2005 r. sygn. akt VI ACa 774/2004). Obowiązek informowania partnera o istotnych (z jego punktu widzenia) okolicznościach dotyczących m.in. przedmiotu świadczenia, a także powinność czynienia tego w sposób prawdziwy, rzeczowy i kompletny – jest cechą generalną prawa umów i wypływa z obowiązku lojalnego kontraktowania (Ewa Łętowska. *Prawo umów konsumenckich*. Wydanie 2. Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2002, strona 215-216).

Niewątpliwie do podstawowych obowiązków informacyjnych zaliczyć należy dokładne oznaczenie przedsiębiorcy, zawierającego umowę z konsumentem. Oznaczenie to powinno być na tyle precyzyjne, aby konsument nie miał żadnych trudności w określeniu, kto jest jego kontrahentem. Od strony formalnej oznaczeniu przedsiębiorcy w umowie służy ujawnienie jego firmy, bowiem na podstawie art. 43² § 1 k.c. przedsiębiorca działa pod firmą. Zgodnie z normą art. 43³ § 2 k.c. firma nie może wprowadzać w błąd, w szczególności m.in. co do osoby przedsiębiorcy. Zakres przedmiotowy pojęcia firmy w odniesieniu do przedsiębiorców będących osobami fizycznymi określa art. 43⁴ k.c. Zgodnie z tym przepisem, *Firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko. Nie wyklucza to włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych*

W sprawie niniejszej przypomnieć należy, iż firma Przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, prowadzącą działalność gospodarczą, oznaczana była w umowach zawieranych z konsumentami, jako : „*Causa – Kancelaria Odszkodowawcza z siedzibą we Wrocławiu przy ul. Tarnogajskiej 11 – 13, wpisana do rejestru działalności gospodarczej przez Wójta Gminy Olawa pod nr NIP 748 – 112 – 20 – 67, Regon 021771793.*”

Określona w komparycji umów firma Przedsiębiorcy, nie zawierała zatem jego imienia i

nazwiska.

Zatem konsumenci nie mieli możliwości w oparciu o dane zawarte w komparycji umów zawartych według wzorca pn. „Umowa” zidentyfikować danych personalnych Przedsiębiorcy (imienia i nazwiska). Wypada zauważyć, iż nie stanowi liczącej się alternatywy dla poczynienia stosownych ustaleń możliwość skorzystania z wyszukiwarki Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, albowiem umiejętność posługiwania się Internetem (jak również jego dostępność na całym obszarze kraju) nie jest jeszcze wystarczająco utrwalona i powszechna, zwłaszcza wśród osób starszych.

Godzenie w interes konsumentów

Opisane wyżej działania godzą w interes konsumentów, gdyż na skutek braku informacji, pozwalających na identyfikację strony umowy, byli oni m.in. narażeni na niemożność lub co najmniej znaczące utrudnienia w dochodzeniu ewentualnych roszczeń na drodze sądowej. Warunkiem zawiśnięcia sprawy przed sądem powszechnym jest m.in. prawidłowe oznaczenie stron, w tym, pozwanego. Zgodnie z normą art. 199 § 1 pkt 3) k.p.c., sąd odrzuci pozew m.in. wówczas, jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej. Pojęcie zdolności sądowej określa norma art. 64 k.p.c. stanowiąc, iż zdolność tą ma każda osoba fizyczna i prawna (nie zaś prowadzone przez takie osoby przedsiębiorstwo). Zatem brak wiedzy konsumentów odnośnie personaliów Przedsiębiorcy będącego stroną zawartych z nimi umów, uniemożliwia konsumentom uzyskanie ochrony sądowej w razie sporu na tle wykonania tych umów. W konsekwencji odrzucenie pozwu oznacza odmowę udzielenia sądowej ochrony prawnej zawartemu w pozwie roszczeniu powodów, w praktyce pozbawiając konsumentów gwarantowanej im ustawowo ochrony prawnej.

Ad . 2) Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

Jak wskazywano już powyżej, w myśl art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Mówiąc o „zbiorowym interesie konsumentów” należy zaznaczyć, iż ustawa o ochronie (...) nie podaje jego definicji, wskazując jednak w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy.

W niniejszej sprawie bez wątplenia mamy do czynienia z możliwością naruszenia praw licznej grupy konsumentów, tj. wszystkich konsumentów, którzy byli lub mogli być stronami zawieranych przez Przedsiębiorcę umów. W rozpatrywanym stanie faktycznym zachowanie Przedsiębiorcy Anny Leżańskiej nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy osób zainteresowanych podpisaniem umów w zakresie oferowanych przez Przedsiębiorcę usług dotyczących reprezentowania osób poszkodowanych w wypadkach lub zdarzeniach losowych przed podmiotami odpowiedzialnymi z tytułu wyrządzonej szkody.

Podsumowując powyższe uznać należało, iż spełnione zostały wszystkie przesłanki uznania

wyżej opisanego działania Przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Godzi się dodatkowo wskazać, iż analogiczne do przedmiotowych praktyk były już wcześniej kwestionowane w orzecznictwie Prezesa UOKiK (np. Decyzja Nr RWR 34/2012 i in.).

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w pkt I sentencji decyzji

3.4. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II sentencji decyzji.

3.4.1. Przesłanki naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...) stanowi, iż „Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.”, natomiast art. 24 ust. 2 pkt 1 tej ustawy określa, iż „Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego. (...)„,

Do stwierdzenia zatem praktyki z art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...) konieczne jest wykazanie, że spełnione zostały łącznie następujące przesłanki:

- 1) bezprawność działań przedsiębiorcy, polegająca na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone,
- 2) naruszenie tymi działaniami zbiorowego interesu konsumentów.

Ad. 1) Bezprawność działań przedsiębiorcy

Zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie przed działaniami przedsiębiorców, które są sprzeczne z prawem, tj. przepisami określonych aktów prawnych a także sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami.

Jak wspomniano wyżej, zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów „za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego”. Wynika stąd wniosek, iż ustawa o ochronie (...) wprost uznaje stosowanie przez przedsiębiorcę postanowień wzorców umownych, uznanych za niedozwolone i wpisanych do Rejestru, jako działanie bezprawne

Należy wskazać, iż wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ — 479⁴⁵ k.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy postanowienia wzorca były, czy też nie były zastosowane przy konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie — Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców

umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ k.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych. Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu zgodne jest z orzecznictwem Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) stwierdził, iż „(...) stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (...)”. W uzasadnieniu do powyższej uchwały Sąd uznał m.in., że „(...) praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów art. 23a u.o.k.i k. (obecnie art. 24) obejmuje również przypadki wprowadzania jedynie zmian kosmetycznych polegających na przestawieniu wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej, co wpisana do rejestru (...). Przyjęta powyżej rozszerzająca wykładnia art. 23a u.o.k.i k. znajduje również uzasadnienie w dyrektywach 93/13 oraz 98/27 a także orzecznictwie ETS dotyczącym zasady efektywności (...)”.

Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej i stąd niedozwolone będą także takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię.

Przedmiotem niniejszego postępowania było m.in. stwierdzenie, czy zakwestionowane przez Prezesa Urzędu zapisy wzorców umownych pn. „Umowa”, są tożsame z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnymi wyrokami Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do Rejestru pod pozycjami nr: 353 i 817. W ocenie Prezesa UOKiK postępowanie administracyjne wykazało taką tożsamość co najmniej z następujących przyczyn : SOKiK w wyroku z dnia 18 października 2004 r. (sygn. akt XVII Amc 101/03, dotyczącym pozwu przeciwko Przedsiębiorstwu Energetycznemu Okręgu Radomsko-Kieleckiego S.A. w Skarżysku Kamiennej), uznał za postanowienie niedozwolone, które następnie zostało wpisane do Rejestru pod poz. 353, postanowienie o treści : *„Wszelkie sprawy jakie mogą powstać w związku z realizacją umowy strony będą rozstrzygać w drodze negocjacji, a w przypadku niemożności osiągnięcia porozumienia przez Sąd miejscowo właściwy dla siedziby ZEORK S.A.”*. Tego typu klauzule były wielokrotnie kwestionowane przez SOKiK. Przykładowo w wyroku z dnia 24 kwietnia 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 107/04), SOKiK uznał za niedozwolone postanowienie umowne zapis, który następnie został wpisany pod poz. 784 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone o treści: *„Spory mogące wyniknąć na tle realizacji niniejszej umowy będą rozstrzygane przez sąd właściwy dla siedziby Wykonawcy”*. W Rejestrze znajduje się więcej tego typu postanowień, które uznano za niedozwolone, np. pod poz. 41, na podstawie wyroku z dnia 31 stycznia 2003 r. (sygn. akt XVII Amc 31/02) gdzie

SOKiK uznał za niedozwolone postanowienie umowne zapis o treści: „*Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zlecenie*”, pod poz. 596, zgodnie z wyrokiem z dnia 17 października 2005 r. (sygn. akt XVII AmC 78/04) SOKiK uznającym za niedozwolone postanowienie umowne zapis: „*Wszelkie spory między Biurem i Uczestnikiem w sprawach zawartej między nimi umowy są rozstrzygane przez rzeczowo właściwy Sąd w Nowym Sączu*”, czy wreszcie pod poz. 817, gdzie na podstawie wyroku z dnia 24.05.2006 r. sygn. akt. XVII Amc 87/05, SOKiK uznał za niedozwolone postanowienie umowne o treści „*Spory, które wynikną na tle wykonywania umowy będą rozstrzygane polubownie. W przypadku braku zgody co do ich rozstrzygnięcia, wszelkie spory będą rozpatrywane przez Sąd powszechny właściwy dla Krakowa – Śródmieście*”.

Zgodnie z orzecznictwem, taka treść postanowień narzuca właściwość sądową w przypadku wystąpienia sporów i stanowi niedozwolone postanowienie umowne określone w art. 385³ pkt 23 k.c., tj. m.in. narzucające rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy.

Z przytoczonego orzecznictwa wynika, iż nie ma znaczenia, czy w postanowieniu użyto sformułowania „*miejsce siedziby spółki*”, czy wymieniono z nazwy tylko określoną miejscowość niekoniecznie będącą miejscem siedziby przedsiębiorcy – w obu przypadkach bowiem treść postanowień narzuca właściwość sądową w przypadku wystąpienia sporów i tym samym jest niezgodna z art. 385³ pkt 23 k.c. Należy wskazać, iż kwestię właściwości sądu w sprawach cywilnych określają przepisy k.p.c. i zgodnie z art. 385³ pkt 23 k.c., nie mogą być one w tym zakresie wyłączane, ponieważ mogą stanowić dodatkową dolegliwość dla kupującego (konsumenta), a także ograniczać realizację przysługujących mu praw.

Zakwestionowane postanowienia stosowane przez Przedsiębiorcę o treści : „*Wszelkie spory i roszczenia majątkowe powstałe pomiędzy stronami Umowy będą ostatecznie rozstrzygnięte przez sąd powszechny właściwy ze względu na siedzibę Zleceniobiorcy.*” - w ten sam sposób kształtuje stosunki między stronami umowy w zakresie właściwości sądowej w przypadku występowania sporów tj. narzuca właściwość, która w poszczególnych przypadkach może być inna, niż ta wynikająca z właściwych przepisów k.p.c. (zwłaszcza w przypadku, gdy miejsce zamieszkania klienta znajduje się poza miejscowością wskazaną jako siedziba Przedsiębiorcy, tj. poza miejscowością Jaczkowice w powiecie oławskim). Tak więc analiza porównawcza wskazuje na jednoznaczność treści porównywanych klauzul, której nie naruszają odmienności wynikające z użytych zwrotów i wyrazów. Skoro również skutek stosowania kwestionowanych postanowień jest taki sam, jak tego, które zostało zamieszczone w Rejestrze pod poz. 353 i m.in. 817, przesądza to o tożsamości porównywanych zapisów (bez znaczenia są odmienności wynikające z różnic w sformułowaniach i użytych zwrotach porównywanych klauzul).

Reasumując powyższe, należy stwierdzić, iż wykazano tożsamość klauzuli wymienionej w punkcie II sentencji niniejszej Decyzji z klauzulami wpisanymi do Rejestru postanowień wzorców uznanych za niedozwolone, tj. tożsamość z klauzulą zamieszczoną pod poz. nr 353 i 817 Rejestru .

Ad . 2) Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

W myśl art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stosowanie postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone jest praktyką naruszającą zbiorowe

interesy konsumentów.

Mówiąc o „zbiorowym interesie konsumentów” należy zaznaczyć, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie podaje jego definicji, wskazując jednak w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy.

W niniejszej sprawie bez wątpienia mamy do czynienia z prawami licznej grupy konsumentów, wszystkich konsumentów będących klientami Przedsiębiorcy, jak i potencjalnych zainteresowanych, którzy mogą zawrzeć z nim umowę o świadczenie oferowanych przez niego usług. W rozpatrywanym stanie faktycznym zachowanie nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy obecnych i przyszłych kontrahentów przedsiębiorcy.

Mając powyższe na uwadze, uznać należy, iż spełniona została druga z przesłanek uznania kwestionowanych działań Przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 2 pkt 1 powołanej wyżej ustawy o ochronie (...).

Tym samym Prezes Urzędu stwierdził, iż spełnione są łącznie wszystkie przesłanki niezbędne do zakwalifikowania zarzucanych Przedsiębiorcy działań jako praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

3. 5. Zaniechanie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 26, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24, w takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Jednocześnie, w myśl art. 27 ust. 3 ustawy o ochronie (...) ciężar udowodnienia okoliczności, iż przedsiębiorca zaniechał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów spoczywa na tymże przedsiębiorcy. Stanowi to konsekwencję faktu iż to przedsiębiorca wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne z udowodnienia okoliczności, o której mowa w przedmiotowym przepisie.

Prezes Urzędu uznał, iż kwestionowane przez niego praktyki ustały z dniem 8 maja 2014 r. Powyższy wniosek Prezes wyprowadził w oparciu o ustalenia poczynione w pkt 2.4. i 2.5. niniejszej Decyzji. Wynika z nich, iż począwszy od 8 maja 2014 r. Przedsiębiorca w komparacji zawieranych z konsumentami umów wpisuje własne imię i nazwisko, jak również zaprzestał stosowania kwestionowanego postanowienia, zgodnie z którym : *„Wszelkie spory i roszczenia majątkowe powstałe pomiędzy stronami Umowy będą ostatecznie rozstrzygnięte przez sąd powszechny właściwy ze względu na siedzibę Zleceniobiorcy.”* W tym stanie rzeczy Prezes Urzędu ustalił w pkt I i II niniejszej Decyzji, iż Przedsiębiorca zaprzestał stosowania zarzucanych mu praktyk z dniem 8 maja 2014 r.

Jednocześnie należy wskazać, iż Prezes Urzędu nie skorzystał z możliwości wydania w sprawie decyzji opartej na normie art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie (...). Powołany przepis stanowi, iż

jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania - że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań.

Jak wynika to z ustaleń poczynionych w pkt 2.4. niniejszej Decyzji, Anna Leżańska nie tylko zobowiązała się do zaniechania działań naruszających zbiorowe interesy konsumentów, poprzez zmianę i wprowadzenie do obrotu prawnego z konsumentami nowego wzorca umowy pn. „Umowa”, ale również od dnia 8 maja 2014 r. faktycznie wprowadziła do obrotu z konsumentami nowe wzorce, nie zawierające kwestionowanych przez Urząd postanowień. Przedsiębiorca nie przedstawił innych zobowiązań, w szczególności np. do likwidacji skutków swoich działań poprzez aneksowanie już zawartych i nadal obowiązujących umów z konsumentami. W tym stanie rzeczy ew. wydanie decyzji zobowiązującej Przedsiębiorcę do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom ustawy było bezprzedmiotowe.

3. 6. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III sentencji decyzji - rozstrzygnięcie o obowiązku usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Zgodnie z art. 26 ust. 2 oraz art. 27 ust. 4 ustawy o ochronie (...) w przypadku wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania lub odpowiednio stwierdzającej zaniechanie jej stosowania, Prezes Urzędu może w decyzji określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W niniejszej sprawie, Prezes Urzędu uznał za zasadne nałożyć na Przedsiębiorcę środek usunięcia – w terminie dwóch miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji – trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w postaci obowiązku doprowadzenia do zgodności z prawem treści obowiązujących umów zlecenia w obrocie z konsumentami poprzez przedstawienie konsumentom propozycji aneksowania umów, w zakresie naruszeń określonych w pkt I i II sentencji niniejszej decyzji.

Należy wskazać, że zaniechanie stosowania bezprawnych praktyk Przedsiębiorcy wskazanych w niniejszej decyzji w postaci zawierania umów w oparciu o nowy, niezawierający bezprawnych postanowień wzorzec umowy nie eliminuje ryzyka nierównoprawnego traktowania konsumentów, z którymi zawarto umowy na nowych (nie naruszających prawa) i starych (naruszających prawo) zasadach. Pozostawienie tym konsumentom, z którymi wcześniej Przedsiębiorca zawarł umowy na starych zasadach, a które nie zostały aneksowane, jako jedynej możliwości, dochodzenia swych praw na drodze cywilnoprawnej, czyniłoby ochronę, jaką zapewnia ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów iluzoryczną. Prowadziłoby to do zniweczenia funkcji, jaką mają do spełnienia zawarte w tej ustawie uregulowania. Nie uszło uwadze Prezesa UOKiK także to, iż Przedsiębiorca zawarł z konsumentami nie mniej niż 268 umów posiadających zapisy zakwestionowane w niniejszym postępowaniu. Część z nich zapewne jest wykonywana nadal.

Mając na uwadze konieczność zapewnienia realizacji celu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest m.in. podejmowanie w interesie

publicznym ochrony interesów konsumentów oraz celem zapobieżenia nierównoprawnego traktowania konsumentów, Prezes Urzędu uznał za zasadne nakazanie Przedsiębiorcy zrealizowanie określonego w pkt III sentencji decyzji obowiązku.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w pkt III sentencji decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy *o ochronie (...)*, w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c., od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we Wrocławiu.

Otrzymuje :

Pani Anna Leżańska
„Causa – Kancelaria Odszkodowawcza”
ul. Tarnogajska 11 lok. 214
50 – 505 Wrocław